

Nejdříve si popřejme vzájemně ke svátku. Máme dnes přece i my svátek. Pokud se nám to nezdá, tak apoštol Pavel takto nazýval všechny křesťany: „Všem v Římě, které Bůh miluje a které povolal do stavu svatých: milost vám a pokoj od Boha, našeho Otce, a od Pána Ježíše Krista“ (Řím 1,7).

Zamysleme se nad textem knihy Zjevení, které se dnes četlo (Zj 7,2-14). Jan viděl a slyšel anděla, jak říká jiným čtyřem andělům, aby neškodili zemi ani ničemu, dokud nebudou poznamenáni pečeti na čele služebníci Boha. Před nedávnem šla v Církvi jistá hysterie nejistého soukromého zjevení, že prý nastává čas příchodu Krista a kdo nebude mít zvláštní pečeť, nebude zachráněn. Bylo zajímavé, že ony pečete byly prodávány a čím dražší materiál, tím lepší. Aneb obchod s náboženským strachem. Už jenom otázka: může se

skutečně věřící člověk bát Kristova příchodu! Měl by se bát věřící toho, kdo ho stvořil a vlastní krví vykoupil? Bojí se ten, kdo sice o Bohu nepochybuje, že existuje, ale nemá k němu žádný vztah.

O jaké označení pečeti tedy šlo v knize Zjevení? Velmi nám to připomíná starozákonní příběh zotročeného Izraele v Egyptě. Bůh skrze Mojžíše nařídil, aby si Izraelité, těsně před vyjitím z Egypta označili veřeje svých příbytků beránkovou krví. V noci, kdy anděl smrti procházel Egyptem a zabíjel všechno prvorozené od člověka až k dobytku, tak přeskočil všechny příbytky označené beránkovou krví. V knize Zjevení shodně také všichni zachránění děkují Bohu a Beránku za svou záchranu. Onou pečeti je tedy Beránkova krev, tedy Ježíše Krista, pravého Beránka, který se za nás obětoval.

Také o svátosti křtu a biřmování učí Církev, že člověku je skrze tyto dvě svátosti do duše vtištěna nesmazatelná pečeť vykoupení a ani hřích ji nemůže zrušit. Bůh se přiznává stále k tomu, kdo nosí pečeť křtu a biřmování, tedy pečeť Beránkovy krve a vylití Ducha Svatého.

Kdo tedy jsme? Jsme lidem Boha, který za nás zaplatil do poslední haléře, protože bychom neměli nic, čím bychom odčinili Boží spravedlnosti své hříchy i stav padlých synů Adama. Pečeť křtu z nás činí lidi svaté, očištěné krví Beránkovou.

Kdo tedy jsme, ptám se ještě jednou? Jsme děti Boží, jak jsme to slyšeli ve druhém čtení z listu Janova (1 Jan 3,1-3). Být Božím dítětem i přes všechny své nedostatky a hříchy je dílem výkupného díla Ježíšova. Kdykoli se k Ježíši hlásíme, naše svatost nabírá na osobní kvalitě, kterou nazýváme spása. A i kdyby na nás žalovali naše bývalé hříchy a i kdyby na nás žaloval sám Satan, že jsme takový a makový, přece stále jsme dětmi Božími vykoupenými Beránkovou krví.

Na závěr bych vás rád naučil jednu píseň, kterou si zpíváme, kdykoli o sobě pochybujeme, nebo jsme smutní, když pocítujeme příliš své slabosti, kterých se ne a ne zbavit. Může ji zpívat jako hymnus dětí Božích, kterým se v písni říká: ovečka (přidávám akordy a link na youtube <https://youtu.be/x4DFAZ6YtUQ>).

Som Tvojou ^Covečkou

Malou a ^Gvoňavou

Čistou a ^{a7}radostnou

Tebou ^Flúbenou

^CJa milujem Kráľa a On lúbi mňa

^GJa milujem Kráľa a On lúbi mňa

^aJa milujem Kráľa a On lúbi mňa ^F